SLADKÝ ŽIVOT

Jackie Ashendenová

Vrátil jsem se!

HARLEQUIN®

Jackie Ashendenová

VRÁTIL JSEM SE!

Překlad

Alena Novotná

Milá čtenářko,

už několikrát jsme si povídali o tom, že zdrojem řady příběhů, které Vám měsíc co měsíc přináším, jsou pro autorky klasické pohádky. Je tomu tak i tento měsíc, ale přece jenom je tu jeden rozdíl…

Co kdyby totiž Popelčina „zlá sestra“ nebyla vůbec zlá? A Popelka byla naopak tak trochu drzá a možná i protivná? Případně Popelka, která by byla předtím, než by se stala umouněným děvčetem sedícím v koutku, princeznou? A co kdyby Sněhurka probudila polibkem prince, a ne princ Sněhurku? Nebo Šípková Růženka, která by se prosekala růžovými houštinami, aby osvobodila prince? A k tomu přidejte úplně na hlavu postavené vyprávění o krásce a netvorovi. A malou mořskou vílu, na kterou princ nezapomene (a ona se kvůli němu neutrápí).

Několikrát se v příbězích setkáte s postavami, o nichž jste již mohla číst dříve – případně s hrdiny, kteří (nebo jejich blízcí) za Vámi přijdou znovu v následujících měsících.

Nalákal jsem Vás? Tak to jsem moc rád!

S láskou

Váš Harlequin

Jackie Ashendenová

VRÁTIL JSEM SE!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Diamond for My Forbidden Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2022

Překlad:
Alena Novotná

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Jackie Ashenden
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9278-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9279-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9280-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Olivia

Ve dveřích vedoucích do druhého patra sídla rodiny Silverových stál nějaký muž a opíral se o veřeje. A ačkoli měl obličej ve stínu, byl otočený směrem ke mně a zdálo se mi, že mě sleduje.

Cítila jsem na sobě jeho pohled, jako by mi po páteři přejížděly neviditelné prsty.

Zachvěla jsem se.

Nedokázala jsem rozeznat rysy jeho obličeje, na to tam nebylo dost světla, ale bylo jasné, že je vysoký a dobře stavěný, s širokými rameny.

Začínala jsem být trochu nervózní.

Na pohřbu Dominga Silvery bylo zajištění bezpečnosti dokonalé a tady v Madridu na pohřební hostině samozřejmě také.

A jak by taky ne? Domingo byl výkonným ředitelem společnosti Silver Incorporated, jedné z největších evropských nadnárodních firem s podílem v technologiích, investicích do výzkumu, výstavby, finanční oblasti – na jakékoli odvětví pomyslíte, narazíte v něm nejspíš na jejich podíl. Byl to bezohledný titán, na něhož měla spadeno nejedna vláda.

Domingův otec Diego, který podědil rodinnou bezcitnost a aroganci, která se v tomto klanu španělských aristokratů předávala po celé generace, společnost založil před sto lety a od té doby jen vzkvétala.

Ale až když ji převzal Domingo, stalo se z ní obchodní impérium.

Dnes večer přišlo mnoho lidí a zdobený, mramorem obložený taneční sál byl plný politiků, úspěšných podnikatelů, státníků, bohatých a slavných lidí… ti všichni přišli vyjádřit úctu jednomu z nejmocnějších mužů Evropy.

Dokonce tu byli i Domingovi rivalové a nepřátelé, jichž bylo hodně.

Možná je ten muž ve dveřích jeden z nich. Nepřítel, který se přijel tajně smát mrtvému sokovi. Co jiného mohla ta aura hrozby kolem něj znamenat?

Normálně bych nepřipustila, aby mě ovládlo něco tak obyčejného jako nervozita, ale náhle jsem si uvědomila, že jsem se nevědomky přitiskla blíž ke svému snoubenci, Constantinu Silverovi. Byl to Domingův syn, dědic veškeré jeho moci a teď i nově korunovaný výkonný ředitel Silver Inc.

Nepotřebovala jsem jeho ochranu, ale byl vysoký a dobře stavěný a vyzařovala z něj jistota, po níž v tu chvíli nějaká část mě toužila.

Constantine byl chladný, arogantní, velmi inteligentní muž, bezcitný vlk, když přišlo na podnikání, člověk, který děsil lidi stejně jako jeho otec. Měl v sobě esenci všech těch aristokratických vlastností svých předků a on ji používal, kdykoli bylo potřeba. Bez zábran.

Také zdědil pověstnou krásu Silverů – černé vlasy, černé oči a profil, který by se skvěle vyjímal na mincích. Byl zrozen, aby řídil impérium, a přesně to dělal. A neobtěžoval se s rukavičkami, vystačil si s železnou pěstí.

Takže ano, měla by se s ním cítit v bezpečí, zvlášť v nejlépe zabezpečené budově na planetě.

Já byla výkonnou ředitelkou Wintergreen Fine Diamonds, staré a velmi známé rodinné šperkařské společnosti, a měla jsem svou vlastní, dost schopnou ochranku, která tam byla ten den nastoupená v plném počtu.

A přesto jsem byla nervózní.

Constantine se pravděpodobně zrovna rozhodoval,

kdy bude ten správný čas pronést řeč, v níž poděkuje všem, že přišli a tak dále. Jestli si mé nervozity všiml, nedal to nijak najevo. Jeho chladné, černé oči si lhostejně prohlížely dav hostů.

Obvykle se za mou masku chladné výkonnosti, kterou jsem si pěstovala celé roky, nedokázalo dostat nic. Musela jsem ji mít. Být ženou ve funkci výkonné ředitelky velmi tradiční firmy vyžadovalo jistou sílu a já jsem nechtěla, aby ji cokoli v očích ostatních zpochybnilo.

Něco jako podivný cizinec skrytý ve stínu.

Constantine by se zhrozil, kdyby to věděl. Pro něj byl můj ledový klid něco, čeho si cenil, jak mi často říkal.

Ačkoli my spolu nebyli z čisté lásky.

Můj vlastní táta zemřel před osmnácti měsíci a zanechal po sobě neuvěřitelný chaos na účtech, který snadno mohl vyústit v bankrot celé společnosti. Byl to pro mne hrozný šok, protože jsem ho vždy považovala za skvělého podnikatele. Stejně jako dozorčí rada, která dávala jasně najevo, že mě u kormidla firmy nechtějí. Bylo to… náročné období. Pak se nečekaně přihlásila minulost v podobě Constantina Silvery.

Znala jsem ho už dlouho, od dob, kdy naše rodiny jezdily na dovolenou na stejný ostrov v Karibiku. I když tehdy nebylo všechno růžové, dnes bylo všechno dávno pryč.

Říkal, že slyšel o finančních problémech naší firmy a že by rád pomohl. Byl připraven mi pomoci, zaplatit dluhy po mém otci a dostat společnost znovu do černých čísel za podmínky, že převezme její vedení, dokud ji nedostane zase na nohy. A ano, jistě, jako odměnu požaduje pouze mou ruku. Potřeboval následníka, už bylo načase a on geny Wintergreenových vždy oceňoval.

Zpočátku mi jeho nabídka připadala podezřelá. Rada si už tak myslela, že nejsem schopná firmu převzít, už proto, že jsem žena. Přenechat tu roli na čas Constantinovi byl projev slabosti, stejně jako manželství s ním.

Ale jestli jsem chtěla, aby společnost přežila, přijmout Constantinovu nabídku byla ta nejlepší cesta vpřed. A byl tu i další bonus – děti.

Wintergreen byla rodinná firma a jestli chci, aby to tak zůstalo, potřebuji potomky, stejně jako Constantine. Táta vždy říkal, že můžu být buď ředitelka firmy, nebo matka, ale ne obojí zároveň, takže až budu mít děti, budu muset jako ředitelka rezignovat.

V zásadě měl ve většině toho, co tvrdil o řízení společnosti, pravdu, ale vzhledem k tomu, jak nezvládal finanční záležitosti, začínala jsem pochybovat i o jiných věcech.

Nechápala jsem, proč bych musela odstupovat. Chtěla jsem dítě, chtěla jsem stát v čele firmy a Constantine mi to mohl umožnit.

Můj doktor mi řekl, že mám jen omezený čas, jestli chci otěhotnět a že bych měla začít hned, což bylo pro mě nakonec to, co mě přimělo jednat.

Kromě toho, jsou horší věci než mít děti s fyzicky dokonalým vzorkem mužského, jenž je k tomu shodou okolností jedním z nejmocnějších mužů Evropy. V historii jeho rodiny je možná pár věcí, kvůli nimž by ho člověk jako tátu pro své děti nevybral, ale já už si s tím poradím. Děti budou mít koneckonců i mě.

Takže jsem jeho nabídku přijala a teď jsem byla jeho snoubenkou.

„Co se děje, Olivie?“ ozval se Constantinův hluboký hlas s lehkým, zpěvavým španělským přízvukem. „Vypadáš nějaká nervózní.“

Takže si toho všiml. Nepříjemné. Zdálo se, že mé obvykle dokonalé sebeovládání začínalo selhávat, a to se mi nelíbilo. Constantine nebyl muž, který by vybízel ke svěřování – ne že bych se mu chtěla svěřovat se svými pocity, i kdyby takový byl – a ke mně se po celé ty tři měsíce našeho zasnoubení choval s odtažitou zdvořilostí.

Nedůvěřovala jsem mu. Byl to predátor, stejně jako jeho zesnulý otec, a jestli jsem se za těch osmnáct měsíců v čele dozorčí rady něco naučila, bylo to, že dát najevo slabost před mužem jako on je velká chyba.

„Jsem v pohodě,“ prohlásila jsem klidně a snažila

jsem se nedívat se na tu temnou postavu u dveří. „Jen si říkám, kdy proneseš tu řeč."

„Za minutku."

Podívala jsem se na něj. Jeho hlas zněl trochu roztržitě, což bylo neobvyklé. Obvykle se dokonale soustředil, jako žralok, který cítí krev. Když měl před sebou nějaký cíl, šel za ním bez jediného ohlédnutí.

Teď ale jeho černé oči pátraly v davu hostů a vypadalo to, jako by jeho cílem nebyla ta důležitá řeč, ale něco jiného.

Zvláštní. Hledá snad někoho? Možná hledá Jenny, svou nevlastní sestru, která slíbila, že na pohřeb přijede, ale zatím se neukázala. Nebo si třeba také všiml toho muže u dveří.

Ale i kdyby, rozhodně ho to neznepokojovalo tak jako mě. Ale Constantine byl jako ledovec – chladný, třpytící se a dokonalý.

Znala jsem ho už od svých sedmi, ale nikdy jsme si nebyli blízcí, přestože byl jen o pár let starší než já. Už tenkrát byl chladný, víc ho zajímalo studium a to, co po něm chtěl Domingo, než aby si hrál se mnou a s Valentinem…

Valentin.

Cítila jsem, jak se ve mně probudil ten starý, omšelý žal, žal, jejž jsem měla odložit už dávno. Přesto měl ostří stále stejně neotupené, i po všech těch letech.

Je to opravdu absurdní, neměla bych na něj myslet.

Přiměla jsem se odtrhnout oči od muže, jehož jsem si měla brát, muže, který se tolik podobal klukovi, kterého jsem kdysi milovala celým svým ubohým, náctiletým srdcem.

Klukovi, který před patnácti lety zemřel při dopravní nehodě.

Byli s Constantinem identická dvojčata a mnoho lidí mělo problém je od sebe rozeznat, ale já vždycky věděla, který je který.

Jak si ho můžeš vzít? Když ti každý pohled na něj připomíná to, co jsi ztratila a co s ním nikdy mít nebudeš?

Ignorovala jsem tu myšlenku. Vážně bych měla přestat poslouchat toho ducha mého patnáctiletého, přehnaně dramatického já. Pohřbila jsem to uplakané, hysterické dítě poté, co Valentin zemřel a já se musela pohnout dál. Teď už jsem úplně jiná a jsem tak spokojená.

Constantine náhle přestal prohlížet dav a kývl na jednoho ze svých pomocníků, který okamžitě vyzval hosty, aby mu věnovali pozornost.

Šum hlasů zmlkl a já odstrčila stranou ozvěnu toho dávného smutku a znovu nasadila masku dědičky diamantového impéria a uhlazené a nedostupné snoubenky Constantina Silvery.

„Přátelé," začal Constantine a led v jeho hlase vysál z toho slova všechnu vřelost. „Děkuji, že jste přišli. Dnes jsme tu proto, abychom oslavili život Dominga Silvery, mého otce –"

„To zní jako něco, co bych měl říkat já." Ta slova zazněla hlubokým hlasem a proťala Constantinovu řeč jako horký nůž studené máslo.

Následovalo šokované ticho, jak se každý v místnosti otočil a zadíval se směrem, odkud se ten hlas ozval.

To promluvil onen muž u dveří. Zmocnila se mě podivná předtucha, jako by mi někdo sevřel krk a já náhle nemohla dýchat.

Neměla jsem ani ponětí, kde se to vzalo, ale najednou jsem bez sebemenší pochybnosti věděla, že se stane něco hrozného.

Otevřela jsem ústa, abych Constantina varovala, ale přesně v tu chvíli se ten muž odlepil od rámu dveří a vešel do sálu.

Místností jako by projela vlna lapání po dechu a mne zalilo horko. Ten muž… já ho přece znám.

Kráčel sálem s grácií pantera na lovu, ruce nenuceně strčené do kapes.

Byl stejně vysoký jako Constantine a stejně stavěný. Měl stejně ostře řezané, působivé rysy. Stejný rovný nos, výrazné lícní kosti a tvrdá, hezky tvarovaná ústa. Stejné černé vlasy, černé obočí a hluboko posazené černé oči.

Jako by byl Constantinův odraz v zrcadle.

Přesto tu byly drobné rozdíly. Vlasy měl ten muž o trošku delší, dosahovaly mu až k límečku bílé košile, kterou měl u krku rozhalenou a na rozdíl od Constantina bez kravaty. Nevznášela se kolem něj Constantinova aura ledového sebeovládání. Ne, tento muž byl úplný opak.

Plál jako oheň.

A stejně rychle jako mě ten žár pohltil, mě zase opustil a zanechal mne zkamenělou šokem.

Jen jednou jsem potkala muže, který byl tak plný žáru, a tehdy to nebyl muž, ale ještě mladík. A ten mladík je mrtvý. Zemřel před dlouhými lety a já po něm truchlila celým srdcem.

Valentin Silvera, Constantinovo dvojče.

Mé sebeovládání bylo to tam. Prsty jsem měla jako z ledu a nohy také. A jako všichni ostatní jsem na Constantinovo dvojče zírala. Kráčel klidně k nám, jako by tu ostatní hosté ani nebyli.

Ani se na ně nepodíval, oči upíral jen na Constantina, který se ani nepohnul, jako by ho někdo proměnil v kámen.

„Ahoj, bratříčku," pronesl ten muž klidně dokonalou angličtinou bez přízvuku. „Dlouho jsme se neviděli."

V sále by byl slyšet i špendlík, kdyby spadl na zem.

Kdybych ho neslyšela promluvit, byla bych si jistá, že jsem ohluchla.

„Slyším, jako by ses ptal, co tu dělám," pokračoval, ačkoli se ho nikdo nezeptal. „To je dobrá otázka a jsem rád, žes to zmínil." Usmál se, lehce a přátelsky, ale jeho oči při tom zaplály. „Vsadím se, že jsi zapomněl, že jsem o pět minut starší, co? Takže já jsem nejstarší syn." Měl úsměv pantera, predátorský a bílý. „A proto převezmu společnost já, Constantine. Protože ty nejsi způsobilý na to, abys ji vedl."

Jeho úsměv se ještě rozšířil a pak se jeho černé oči přesunuly ke mně a hořely ještě věštím žárem, než jaký jsem v nich pamatovala. Místo té teplé, uklidňující záře

ohýnku na pláži nastoupil divoký žár lesního požáru. „No jistě, a ta tvoje hezká snoubenka? Pro tu taky nejsi dost dobrý, takže ta bude taky moje. Ale to byla vlastně vždycky, vzpomínáš?“

Ne, to přece není možné.

Je mrtvý. Byla to tragédie. Strašná tragédie. A já vyplakala nekonečné množství zoufalých, dramatických slz na jeho pohřbu, kde stál Constantine u hrobu s obličejem tak bílým, jako by byl vytesaný z ledu. Vedle něj se tyčil Domingo a vládl celé té události, mocná, děsivá postava, jejíž tvář neprozrazovala absolutně nic. Jako by právě nepřišel o syna.

Ticho v sále bylo ohlušující, i když já bych přes tu krev, šumící mi v uších, asi stejně nic neslyšela.

Není mrtvý, je tady, živý a zdravý a vyzařující auru nebezpečí, jakou kolem sebe ten kluk, jehož jsem znala, nikdy neměl.

A taky je tisíckrát úchvatnější.

Srdce, o němž jsem si myslela, že jsem ho před těmi lety pohřbila s ním, mi náhle v hrudi ožilo, jako nějaký starý stroj, který někdo nastartoval. Bilo tak silně, že jsem měla pocit, že mi zláme všechna žebra.

Zoufale jsem si zaryla nehty do dlaní ve snaze znovu najít své obvyklé sebeovládání.

„Copak?“ zeptal se Valentin ironickým tónem. „Nemáš co říct, Cone? Neboj, jsem si jistý, že tě zítra určitě něco napadne. Zvlášť až tě kontaktují moji právníci.“ Tváří mu probleskl další úsměv. „Takže, jak to chceš? Pěkně přede všemi, nebo bys to raději probral v soukromí? Mně je to jedno, i když musím říct, že publikum mi vyhovuje.“

Nedokázala jsem z něj spustit oči. Nemohla jsem dýchat.

Co tady dělá? Co se mu stalo? Jak to, že je naživu? Jeho tělo identifikovali ve spáleném vraku auta na předměstí Madridu. Nehoda, uzavřela to tehdy policie.

Říkalo se, že utekl před Domingem, který měl pověst násilného muže, ačkoli každý, kdo ho znal, tvrdil, že

to je dokonale okouzlující, i když dost chladný člověk. Možná na těch řečech i něco bylo.

A přesto… tady stál, přímo přede mnou.

On v tom autě nebyl, že ne?

„Jsi mrtvý." Constantinův hlas byl temný a ledový, jako by jeho slova měla tu moc Valentinovu přítomnost zpochybnit. „Umřel jsi před patnácti lety."

Valentin se nepřestával ironicky usmívat. „Zjevně byly zprávy o mé smrti dost přehnané, jak vidíš."

Lidé kolem si začínali šeptat.

Zaryla jsem nehty do dlaní ještě hlouběji, ale stejně jsem nebyla schopná přestat na něj zírat a hledat všechny ty změny, jimiž se na něm ty roky podepsaly.

Nebyl stejný. Teď jsem to viděla jasněji.

Ten kluk, kterého jsem kdysi znala, byl vřelý a trpělivý, což mě tolik uklidňovalo. Můj otec s mými „holčičími výlevy", jak tomu říkal, neměl trpělivost, ale Valentinovi to nevadilo.

Potkali jsme se na zapomenuté pláži na tom karibském ostrově a stali se z nás přátelé. A když jsme povyrostli, stalo se z toho něco víc.

Vždycky na mě měl čas. A také byl vždycky milý a vtipný. Nevypadalo to, že by mu vadilo, že jsem jen holka.

Jenže v muži, který tu teď stál s rukama v kapsách černých kalhot a pobaveným výrazem, nebylo po tom klukovi ani stopy. Stál uvolněně, a přesto jako by z každého jeho buňky sálal oheň.

Šepot kolem zesílil.

„*Ticho*," nařídil Constantine, aniž by se pohnul.

Šepot umlkl.

Napětí v místnosti už bylo téměř nesnesitelné. Odtrhla jsem oči od Valentina, abych se podívala na svého snoubence, protože jsem měla podivný pocit, že Constantine není až tak šokovaný, že se tu jeho bratr objevil, jako spíš rozzlobený.

Rozzlobený na nejvyšší míru.

Chtěla jsem něco říct, zastavit to, co se mělo stát,

protože jsem prostě nějak věděla, že to bude strašné, ale byla jsem úplně paralyzovaná. Nedokázala jsem vyslovit ani slovo.

„Vypadáš, že tě to trochu rozrušilo," poznamenal Valentin klidně a postoupil k bratrovi ještě o krok blíž. „To se dá pochopit, vzhledem k mému zmrtvýchvstání a takovému vyrušení přímo na pohřební hostině. No, nedělej si starosti, nepřipravím tě o mnoho tvého vzácného času. Jen si vezmu, co je moje a pak půjdu." Ten intenzivní černý pohled se vrátil ke mně a pak Valentin vztáhl ruku. „Pojď, Olivie."

Zírala jsem na něj a v hlavě mi vířily vzpomínky.

Vzpomínky na den, kdy jsem ho viděla naposledy, na tu malou, skrytou pláž, o které nikdo jiný nevěděl. Bylo to jen naše místo. Byla noc, černé nebe nad námi bylo poseté hvězdami, jasnými jako diamanty, a on mne poprvé políbil.

Pošeptal tehdy do tmy, že až budeme dost staří a naše rodiny nám už nebudou moci zabránit, vezmeme se a budeme spolu navěky.

Nikdy jsem nic nechtěla tak moc jako tohle.

Leželi jsme na stále ještě teplém písku a povídali si o tom, jak bude ten náš společný život vypadat a co budeme dělat. Vezmeme se, založíme rodinu, budeme volní.

Tolik jsem ho milovala.

Další den na pláž nepřišel, jak slíbil, a až později jsem se dozvěděla, že ho s Constantinem poslali zpátky do Madridu.

Ani jsem se s ním nemohla rozloučit. Rozčílilo mě to, ale neznepokojilo. Měl mé telefonní číslo a mohli jsme si každý den psát a volat.

Až na to, že nezavolal. Neposlal zprávu. A nenapsal ani mail.

Už se nikdy neozval.

O šest měsíců později byl po smrti.

Bylo mi teprve patnáct a byla jsem plná zoufalství, dramatických emocí, jež -náctileté dívky často prožívají. Byl mou první láskou, prvním, kdo mi zlomil srdce.